

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. Ž., L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., L., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 8/2010 z 28. septembra 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 52/2011 z 10. mája 2012 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Ž. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2012 doručená sťažnosť E. Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 8/2010 z 28. septembra 2011 (ďalej len „krajský súd“ a „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 52/2011 z 10. mája 2012 (ďalej len „najvyšší súd“ a „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) z 15. júla 2009 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Proti personálnemu rozkazu podal rozklad, o ktorom minister vnútra rozhodol 11. novembra 2009 tak, že rozhodnutie potvrdil a rozklad zamietol. Dňa 4. januára 2010 podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí ministra vnútra, ktorú krajský súd rozsudkom zamietol. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľ v sťažnosti prejavil nesúhlas s rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu a na odôvodnenie zásahu do jeho označených práv uviedol:

„Svojou sťažnosťou sa domáham vyslovenia porušenia svojich základných práv obsiahnutých v čl. 46 ods.1 a 48 ods. 2 ústavy ako aj v článku 6 ods. 1 veta prvá dohovoru z dôvodu, že Najvyšší súd SR svojim postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 3Sžo/52/2011 nerešpektoval a poprel základné práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie z dôvodov:

Najvyšší súd SR rozhodoval o odvolaní navrhovateľa rozsudkom, v dôvodoch ktorého svoje skutkové zistenia a právne závery presvedčivo neodôvodnil a rovnako ako Krajský súd v Bratislave... porušil ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a postupoval v rozpore so zaručenými právami občana obsiahnutými v článku 46 ods.1 a 48 ods. 2 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 veta prvá dohovoru.

Najvyšší súd SR:

- *sa nezaoberal dôvodmi a obsahom odvolania sťažovateľa podaného proti rozsudku Krajského súdu Bratislava... týkajúce sa porušenia práv odvolateľa v konaní o prepustení zo služobného pomeru,*

- *nezdôvodnil žiadnym právnym ustanovením závery svojho rozhodnutia, z ktorých vyvodzuje, že v konaní neboli porušené procesné práva L. Ž. ako účastníka konania o prepustení zo služobného pomeru,*

- *nevyjadril sa najmä, k namietanému postupu podľa § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z. a uviedol, že postup vyhotovenia úradných záznamov nie je upravený v § zák. č. 73/1998 Z. z. pričom však postup správneho orgánu bol dodržaný s poukazom na to, že žalobca bol upovedomený o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru ako aj mu bola listom zo dňa 16.9.2009 daná možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom,*

- *nevyjadril sa k odvolaniu v napadnutej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa, že výroková časť napadnutého rozhodnutia neobsahuje žiadnu skutkovú vetu, a preto s poukazom na ust. 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. personálny rozkaz je vadným rozhodnutím, ktorá vada má za následok jeho neplatnosť,*

- *jeho rozhodnutie, na základe vyššie uvedených nedostatkov, nie je preskúmateľné a je arbitrárnym rozhodnutím...*

Na tomto mieste navrhovateľ zdôrazňuje, že zo žiadneho ustanovenia zák. č. 73/1998 Z. z. nevyplýva postup a spôsob, ktorý zvolil oprávnený orgán pri oboznamovaní sa navrhovateľa s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru, a preto považuje jeho postup za nezákonný. V správnom konaní môžu správne orgány postupovať výlučne na základe zákonov a akákoľvek svojvôľa sa vylučuje. Zákon č. 73/1998 Z. z. nedovoľuje správne orgánu zachytávať do úradných záznamov rôzne okolnosti, úkony a postupy v konaní vo veciach služobného pomeru. Nadriadený v danom prípade nebol oprávnený dokumentovať svoj postup do úradných záznamov, ktorých obsah nemohol sťažovateľ nijako ovplyvniť. Keď tak urobil, vylúčil rovnoprávne postavenie druhého účastníka konania, vylúčil kontrolu druhého účastníka nad dodržaním postupu podľa § 193 ods. 2 zákona 73/1998 Z. z.

NS SR pripomína vo svojom rozhodnutí, že zákon č. 73/1998 Z. z. nie je možné porovnávať s porušením pracovnej disciplíny ostatných pracovníkov, ustanovuje vyššiu mieru zodpovednosti a tomu zodpovedajúce aj vyššie možnosti postihu. Na druhej strane celkom benevolentne pristupuje k preskúmaniu dodržania povinností správneho orgánu pri postupe v konaní vo veci prepustenia zo služobného pomeru.

Pokiaľ by odvolací súd prihliadol na argumenty navrhovateľa uvedené v žalobe a odvolaní proti rozsudku, svoje rozhodnutie dostatočne presvedčivo odôvodil po právnej a skutkovej stránke, poskytol by sťažovateľovi v plnej miere právo na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie...

Odvolací súd vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom neargumentoval odvolacie dôvody sťažovateľa a bez dostatočného zdôvodnenia rozhodnutia potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu zamietnutá. Nedostatok dôvodov týkajúcich sa právneho základu rozhodnutia v merite veci, nedostatok právneho posúdenia veci a interpretačná svojvôľa odvolacieho súdu, robia rozhodnutie odvolacieho súdu nepresvedčivým, arbitrárnym, nepreskúmateľným, vedúcim do zásahu práva sťažovateľa na spravodlivý proces do takej miery, že vyžaduje ústavnú korekciu.“

4. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho označené práva boli porušené rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu, ďalej žiada, aby ústavný súd tieto rozsudky zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd najskôr konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nemal právomoc na preskúmanie rozhodnutí ministra vnútra (čo ani sťažovateľ nežiadal), ale ani namietaného rozsudku krajského súdu, keďže preskúmanie týchto rozhodnutí patrilo do právomoci najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní v rámci správneho súdnictva. Táto skutočnosť bola dôvodom odmietnutia sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu.

8. Na základe toho ústavný súd v súlade s ústavným obmedzením svojho zasahovania do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov posudzoval len rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

9. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv

a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

11. Podstatné námietky sťažovateľa však opomínajú uvedenú judikatúru ústavného súdu a sťažnosť možno podľa jej skutočného obsahu (nesúhlas s právnymi závermi krajského súdu) vyhodnotiť v podstate ako ďalší opravný prostriedok. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má však iný účel a význam (sleduje ochranu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd), a preto ústavný súd skúmal len to, či najvyšší súd nemohol svojím rozsudkom porušiť niektoré z označených práv sťažovateľa.

12. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku najskôr poukázal na dôvody rozsudku krajského súdu, odvoláciu argumentáciu sťažovateľa a vyjadrenie ministra vnútra, aby následne na vlastné odôvodnenie rozsudku uviedol:

„Z obsahu pripojeného súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že personálnym rozkazom č. 281 zo dňa 15.07.2009 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Bolo zistené, že dňa 24.05.2009 v čase od 07.30 hod. do 19.30 hod. bol velený do výkonu služby hliadky - PCO ako veliteľ hliadky a vodič služobného cestného vozidla.

Pri vykonávaní dychovej skúšky na alkohol v čase o 11.35 hod. na Obvodnom oddelení PZ Levice bolo kontrolným orgánom zistené, že namiesto menovaného sa na vykonanie dychovej skúšky dostavil ppor. E. B., služobne zaradený na oddelení mýtnej polície Levice, ktorý mal oblečenú služobnú uniformu žalobcu s menovkou L. Ž. a služobným samopalom vz. ..., výr.č.: ... s 50 nábojmi, ktoré mal žalobca pridelené do výkonu služby. Na výzvu kontrolného orgánu sa žalobca dostavil na Obvodné oddelenie PZ Levice v civilnom odevu a následne v čase o 11.43 hod. bol podrobený dychovej skúške na alkohol. Analyzátorom dychu Alcotest 7410 mu bola nameraná hladina alkoholu 0,42 mg/l (0,88 promile) vydychovaného vzduchu a pri opakovanej dychovej skúške v čase o 12.22 hod. hladina alkoholu 0,34 mg/l (0,71 promile) vydychovaného vzduchu. Zároveň bolo zistené, že nemal pri sebe služobný preukaz ani doklady potrebné k vedeniu a prevádzke služobného vozidla, ktoré mu bolo na výkon služby pridelené, a toto riadil pod vplyvom alkoholu. Uvedené skutočnosti vyplývajú aj z úradného záznamu spracovaného žalobcom dňa 24.05.2009 kde okrem iného uviedol, že poprosil E. B., aby sa prezliekol do jeho uniformy, namiesto neho vykonal dychovú skúšku na alkohol a odovzdal mu služobnú uniformu aj služobnú zbraň. Priznal tiež požitie alkoholu a jazdu 10 km na služobnom vozidle pod vplyvom alkoholu. Žalovaný rozhodnutím č. SLV-116/PK-2009 zo dňa 11.11.2009 napadnutý personálny rozkaz ministra vnútra č. 281 zo dňa 15.07.2009 potvrdil a rozklad podaný žalobcom zamietol...

V danom prípade nebolo sporné, že bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prísahy v súvislosti so skutkom, ku ktorému došlo dňa 24.05.2009, pretože podstatnou námietkou odvolania žalobcu bolo, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), t.j. nesprávny postup správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia a z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

Uvedené námietky vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené a v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Pokiaľ ide o úradné záznamy, zo žiadneho ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. presne stanovený spôsob ich vyhotovenia nevyplýva a v danej veci sú v nich zachytené okolnosti, za akých došlo dňa 18.06.2009 počas dočasnej práceneschopnosti žalobcu, k oboznámeniu žalobcu príslušníkmi polície v mieste bydliska s dôkazným materiálom a návrhom na prepustenie zo služobného pomeru, s jeho

vyjadrením, a stanoviská riaditeľa OR PZ a OO PZ v Leviciach. Niet pochyb o tom, že žalobca bol dňa 26.05.2009 (osobne prevzal) upovedomený o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru na základe protokolu o výsledku kontroly zo dňa 24.05.2009 a zároveň mu bola stanovená lehota na predloženie vyjadrenia k danej veci, tak ako aj po podaní rozkladu, keď listom zo dňa 16.09.2009 mu bola daná možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom. Ak bola daná žalobcovi možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, nahliadnuť do spisového materiálu, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa, je jeho právom a nie povinnosťou, či toto svoje právo využije alebo nie a k veci sa vyjadrí.

Z obsahu preskúmaného rozhodnutia a spisu žalovaného odvolací súd nezistil, že by v konaní boli porušené procesné práva žalobcu ako účastníka konania. Rozhodnutie žalovaného je kvalifikované v súlade so zákonom, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, má požadované formálne i obsahové náležitosti a je dostatočne odôvodnené.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy podľa správnych orgánov spočíva v tom, že žalobca nebol disciplinovaný a zodpovedný ako sa k tomu v služobnej prísaha zaviazal, keď naviedol bývalého kolegu na zámenu osôb pri vykonávaní dychovej skúšky, rovnako svojím konaním porušil § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 8/2009 Z. z.) tým, že viedol služobné motorové vozidlo v takom čase po požití alkoholu, kedy sa alkohol ešte nachádzal v jeho organizme. Ďalej porušil čl. 21 ods. 4 písm. a/, b/, c/ nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 14/2005 o prevádzke služobných cestných vozidiel a § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z., tým, že nemal pri sebe predpísané doklady potrebné pre vedenie služobného motorového vozidla, ako i čl. 2 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 64/1999 o vydávaní, výmene, odovzdávaní a odoberaní služobných preukazov príslušníkov policajného zboru, nakoľko mal povinnosť služobný preukaz chrániť pred stratou, poškodením, odcudzením alebo zneužitím, čo neurobil, lebo dňa 24.05.2009 mu bol služobný preukaz odcudzený. Žalobca ďalej porušil čl. 5 ods. 1 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 35/1995 o prideľovaní, nosení a ukladaní služobných zbraní, keďže vydal služobnú zbraň E. B. - policajtovi Mýtnej polície. V štátnej službe sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť

vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a je v rozpore s ustanovenými úlohami v Rozkazoch Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 1/2002, 2/2002, 62/2003, 63/2003 a 64/2003 o úlohách na zamedzenie protiprávneho konania príslušníkov Policajného zboru v súvislosti s požívaním alkoholu a iných návykových látok a o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov Policajného zboru, čl. 1 ods. 1 písm. a/ nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru napriek tomu, že bol s nimi oboznámený. Z listiny zo dňa 18.06.2009 - Oboznámenie s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že dňa 17.06.2009 bol žalobca oboznámený v zmysle § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj s dôkazným materiálom, podľa § 237 ods. 2 a 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. poučený o práve nazrieť do spisového materiálu, urobiť si z neho poznámky a výpisky, vyjadriť sa a navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Úradné záznamy písomne zachytávajú skutočností za akých k oboznámeniu došlo.

Závery žalovaného považuje najvyšší súd za správne, zodpovedajúce zásadám logického myslenia a v preskúmanom rozhodnutí náležite odôvodnené tým, že žalobca, ktorý mal byť čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru nastúpil do výkonu štátnej služby a vykonával ju pod vplyvom alkoholu, nemal pri sebe doklady potrebné k vedeniu služobného motorového vozidla a okrem toho naviedol bývalého kolegu na osobnú zámenu pri vykonávaní dychovej skúšky.

K tomu najvyšší súd dodáva, že nie je bez významu skutočnosť, že žalobca mal pri sebe služobnú zbraň— samopal vz. ...1, výr. č.: ... s päťdesiatimi nábojmi pridelenými mu do výkonu služby, keďže sa pri plnení služobných úloh podieľal aj na odhaľovaní akejkoľvek formy trestnej činnosti a za takýchto okolností môže dôjsť k neočakávaným situáciám s nepredvídateľným následkom. Tvrdenia žalobcu o tom, že nemal možnosť nazrieť do spisového materiálu, oboznámiť sa s podkladmi pre rozhodnutie a podať vyjadrenie sú v rozpore s obsahom spisu a pokiaľ ide o jeho zdravotný stav po úraze hlavy dňa 09.06.2009, podľa vyjadrenia lekára MUDr. L. Š. netrpel kvalitatívnou ani kvantitatívnou poruchou

vedomia, bol schopný prijímať informácie týkajúce sa jeho osoby a úrazový stav túto schopnosť nezmenil.

Zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe nie je možné porovnávať s porušením pracovnej disciplíny ostatných pracovníkov, ustanovuje vyššiu mieru zodpovednosti a tomu musia zodpovedať aj vyššie možnosti postihu. Citovaný zákon kladie na policajtov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje, čo v konečnom dôsledku znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony. Žalobca sa svojim konaním dopustil porušenia služobnej prísahy hrubým spôsobom, čo malo za následok jeho prepustenie zo služobného pomeru, ktoré bolo v súlade so zákonom a plne dôvodné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

13. V intenciách mantinelov možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov posúdil ústavný súd len to, či rozsudok najvyššieho súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležité odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

14. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok krajského súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku dal najvyšší súd sťažovateľovi podrobnú a ústavne akceptovateľnú odpoveď na to, (i) prečo jeho konanie zakladalo zákonný dôvod na prepustenie zo služobného pomeru, a to z hľadiska porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, (ii) prečo ním tvrdené procesné pochybenia ministra vnútra (resp. konajúcich osôb) neboli zistené, a napokon (iii) prečo neboli porušené jeho procesné práva v konaní o prepustení zo služobného pomeru. Výklad najvyššieho súdu reaguje aj na všetky relevantné odvolacie námietky a nevykazuje ani znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa

natol'ko odchytil od znenia prislusnych ustanoveni zakona, ze by tym zasadne poprel ich ucel a vyznam (m. m. III. US 264/05, I. US 23/2010). Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. US 134/09, I. US 417/08).

15. V rozsudku najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že rozsudok najvyššieho súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Inak povedané, v sťažnosti absentuje ústavno-právny rozmer. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. US 50/04, III. US 162/05).

16. Nad rámec potreby, avšak reagujúc na sťažnostné dôvody týkajúce sa kvality súdneho konania a dostatočnosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia ústavný súd len stručne dodáva. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

17. Z tohto pohľadu je potom zrejmé, že aj napriek výhradám sťažovateľa obsiahnutým v jeho sťažnosti najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poskytol ústavne akceptovateľnú odpoveď na všetky podstatné otázky majúce vplyv na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí ministra vnútra o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru.

18. Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal aj vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v tejto časti sťažnosť nie je nijako odôvodnená. Sťažovateľ netvrdil a ani nepreukázal, že postupom a/alebo rozsudkom najvyššieho súdu malo dôjsť k zásahu do niektorého z čiastkových práv zaručených označeným článkom ústavy (verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti, právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom). Keďže ústavný súd je viazaný sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona

o ústavnom súde) a dôvody možnej neústavnosti postupu a rozhodnutí všeobecných súdov nevyhľadáva z vlastnej iniciatívy, touto časťou sťažnosti sa bližšie zaoberať nemohol.

19. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti totiž možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom súdu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07). Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku krajského súdu a najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012